

WELKOMSTWOORD

ANTOINE CALLEBAUT

REÜNIE 4DE MODERNE

SCHOOLJAAR 1958-1959

ZONDAG 16 JUNI 2019

SINT-ALOYSIUSCOLLEGE NINOVE

Ik stel voor dat we “eraan beginnen”. Graag voóraf de namen van de klasgenoten die zich verontschuldigen, hetzij omwille van een reeds eerder geplande “vakantietrip”, óf om gezondheidsredenen: de namen.

- GEACHTE ERE-GENODIGDE, DE HEER ROGER MOENS, GEWEZEN WERELD – RECORDHOUDER IN DE ATLETIEKSPORT.

- GEACHTE KLASTITULARIS “4DE MODERNE 1958 – 1959”, DE HEER GUSTAAF SCHEERLINCK.

- BESTE KLASGENOTEN,

“De tram die me op 1 september 1955 van Denderwindeke tot aan de terminus bracht, aan de Dender dus, is verdwenen... Niet de gedachte aan het St.-Aloysiuscollege waar we 7 jaar een “segment aan kennis” mochten verwerven, een oriënterende levensvisie, en een opvoeding mochten genieten, gedrenkt in het “bad” van de godsdienstige tijdsgeest, met als dagelijkse sacrale uiting de H. Mis om “kwart na 8” (de Ninovieters 7u30), mét controle op de aanwezigheid door wijlen meester Paul Coppens (+2013) , tevens de milde schenker van verschillende zeer oude “collegefoto’s” die we straks kunnen bekijken.”

Met voormelde aanhef verwelkomde ik in 2014 de oud-leerkrachten uit “ónze collegetijd”, alsook mijn 2 ere-genodigden: MONSEIGNEUR EMERITUS ARTHUR LUYSTERMAN en MEVROUW MIEKE VAN HECKE, toen DIRECTEUR-GENERAAL VAN HET KATHOLIEK ONDERWIJS; EERWAARDE HEER OMER BRAL, intussen 97 jaar (!) was de ouderdomsdeken van deze oud-leerkrachten. Dit was de aanzet van de 6 reünies die ik tussen 2014 en 2019 organiseerde: voor mijn 7de studiejaar C, met meester ODILON VAN DER ELST, weldra 93 jaar op 29 augustus; 2 reünies met “modernisten” en 2 met “latinisten”, dit op hún vraag naar mij toe.

Jullie maakten dus toen “het goeie weer uit” én de sfeer op ons college, met af en toe toch ook al eens “stormweer” wanneer enkele “dissidenten” de kop op staken en niet met alles akkoord waren.

Toch mag gezegd worden dat er een zekere “volgzaamheid” was wat betreft de voorgeschreven “wetten en reglementen”. Een beetje “afstand” tussen leerkrachten en leerlingen werd niet in vraag gesteld, alsook “reclamerende ouders” bij leerkrachten en directies waren eerder uitzonderlijk... “MEI 1968” in Parijs en Leuven, met alles wat dit meebracht aan de kanteling van “oude waarden”, normen en omgangsvormen: dié kelk hebben ónze leerkrachten nog niet moeten drinken, gezien we reeds 6 jaar de wagenwijde collegepoort achter ons hadden dicht – getrokken, en allen reeds aan de slag waren in hun beroepsleven: de “golden sixties”.

Meer zelfs: bij sommigen onder jullie piepten reeds de eerste paaskuikens van uw nageslacht. Die “vaderlijke eer” is aan mij voorbij gegaan. “Antoine, U gaat toch geen vrouw óngelukkig maken... blijf jonkman”, aldus mijn bezorgde “moeder Elvire”, zaliger, weldra 20 jaar geleden overleden op 5 juli aanstaande.

Wat me zoal is bijgebleven, mogelijks U ook? De houten banken, meestal nog voorzien van inktpotten, de driedelige schoolborden die “in de kortste keren” – voor én achteraan – overladen werden met een karrenvracht teksten en formules, vooral in de lessen wiskunde; de gloeiende kolenkachels met “dansende koffiekannetjes” in de winter, de schoolsporten gaande van voetbal onder “collegeploegen”, met enkele “sterkhouders” die we “in huis hadden”; de grote turnfeesten op de speelplaats met de heren Saelens en later Daelman in vólle actie; het sportgebeuren rond het patroonsfeest van ons college, Sint-Aloysius, die prachtig gebeiteld werd door onze tekenleraar Paul Ysebaert.

Toen konden enkelen onder ons “hun hart ophalen” in het muurkaatsen, hoogspringen én enkele rondjes “koerslopen” rond de speelplaats, niet waar Raf Van Damme en Willy Geeroms, die me beiden toch éénmaal klopten in die 6 humaniorajaren: die “vernedering” zou onze eregenodigde, mijnheer Moens, nooit overkomen zijn, gezien hij in zijn collegetijd te Aalst snéller liep dan zijn schaduw... De voorbode van een weergaloze, internationale atletiecarrière.

Herinnert U zich “te vieren” die massa fietsen – meestal nog “vehicals” waarvan de beste tijd al voorbij was – allemaal netjes opgesteld aan de collegepoort, dit onder het alziend oog van subregent eerwaarde heer Marc Devenijns...

Zoals op Quiévrain werden de “collegeduiven” in één keer gelost, de rest kroop op de trein of tram, ofwel een korte “voettocht” voor de Ninovieters. Moeders “taxi” was eerder uitzonderlijk.

Maar voor onze subregent zat zijn dagtaak er nog niet op: zijn blauwe Vespa werd opgestart om de “binnenstad” af te speuren. Werden geviseerd: zij die kliekjes vormden en nog geen zin hadden huiswaarts te keren, de “vroege volwassenen” die de tabakslobby steunden met een “Belga”, de jongelingen op hun eerste amoureuze pad die de open schoolpoort van “het Zusterhuis” in ’t oog hielden om vrouwelijk schoon te behagen, alsook de eerste “cafégängers”, maar die werden prompt buiten gehaald. Gezien mijnheer Devenijns “een man van de wereld was”, is het best mogelijk dat hij enkele uren later zijn comeback maakte in hetzelfde “café”, dit om het verlies van niet-getapte pinten goed te maken... Voor zo ver me bekend, stonden “koffie en thee” niet op zijn verlanglijstje.

Vandaag wil ik even, uit dankbaarheid, de namen in herinnering brengen van het uitgebreide onderwijzers- en lerarenkorps... Voor velen was het toch even wennen in vergelijking met de “veilige dorpsschool” waaruit de meesten kwamen, en waar we de onderwijzers – toen ook nog “de nonnetjes”, met grote kap om hun “schoonheid” (?) te bedekken – meestal op één hand konden tellen.

Aan het “vrouwelijk geslacht” dienden wij ons nog niet te “onderwerpen” – dat ondervonden de gehuwde collegegangers later thuis – vermits er nog geen enkele vrouwelijke leerkracht op school was, behalve een drietal kleuterleidsters, waaronder juffrouw Rita Bruyland – zuster van klasgenoot Armand – en juffrouw Godelieve Van Paepegem, zaliger gedachtenis. In die tijd mochten we nog een twee-deling maken: de “priester – leraars”... het “Heilige Roomse Rijk” beleefde toen nog zijn glorie-dagen, én die ganse schare onderwijzers, regenten en

licentiaten... Helaas het overgrote deel onder hen is reeds overleden, sommigen veel te jong.

Ik vermoed dat jullie graag hun namen nog eens horen klinken, daarom werd mijn geheugen bijgestaan door wat opzoekingswerk en hebben we getracht diegenen naar voor te brengen die hier tussen circa 1950 en 1962, en wat later nog voor de meesten, aan de slag waren op het college... dus de jaren van úw lager – en middelbaar onderwijs. We treden even met de teletijdmachine in het “dal der herinneringen”, doen we wellicht wat meer, met het ouder worden. Ik hoop er weinigen “vergeten” te zijn:

- ONZE PRIESTER–LERAARS:

Met principaal Omer De Landtsheer als “gangmaker” van die ganse priesterschare: de eerwaarde heren Borremans Victor, Bral Omer, De Caluwé Julien, De Pelecijn Firmin, Devenijns Marc, Jacobs Jozef, Morel André, Van Damme Piet, Van Den Meersche Benoit en Wauters Albert. De principaal en de priesterleraars hadden “kost én inwoon” in het prachtige gotische gebouw aan de straatkant dat in de zestiger jaren onder de sloophamer ging, voor nieuwbouw.

Is het met dát uitgespaarde geld dat ze zich een goede wijnkelder met uitgelezen wijnen konden permitteren, wellicht ook een voorraad fijne bieren? Gezien de vasten slechts 40 dagen duurde, mochten er toch de overige 325 dagen wat “weldaden van de druivelaar” geconsumeerd worden... trouwens hun priesterlijke opdracht: had Jezus Christus niet gezegd: “Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken ... BLIJF IN MIJ?”

- ONZE OUD – ONDERWIJZERS:

Met directeur Philemon Coppens als “aanvoerder”: Arents Roger, Bauters Rafaël, Buydens Firmin, Chiau Jan, Cieters Paul, Coppens Paul, De Coen Roger, Defrère Raymond, De Leemans Frans, De Smet Paul, De Plus Emiel, Eeman Gaston, Goubert Gustaaf, Sunaert Herman, Thesin Walter, Van Boxstael Honoré, Van Dalem Etienne, Van Der Elst Odilon, Van Der Straeten Eddy, Van Nerom Edmond, Vernailen Jozef, Vernailen Leo en Walraet Achiël.

- ONZE OUD-REGENTEN EN -LICENTIATEN:

Arijs Fabiën, Brysens Jules, Daelman Guy, De Bolle Marcel, De Bruycker Armand, De Feyter Etienne, De Riemaecker Leon, De Witte Frans, Forger André, Guns Paul, Lauwaert Frans, Meganck Laurent, Paternoster Jozef, Roucquaert André, Saelens Fernand, Scheerlinck Gustaaf, Scheirlinckx René, Sienaert Valery, Steppe Herman, Teirlinck Marcel, Van Damme Fritz, Van Damme Rik, Vanden Broeck Paul, Van den Meersch Willy, Van der Perre Boudewijn, Van Herreweghen Herman en Ysebaert Paul.

Vandaag verwelkomen we ook onze KLASTITULARIS van de 4de Moderne 1958 – 1959, de leraar Nederlands, de heer GUSTAAF SCHEERLINCK. Toen amper 24 jaar... dus jong genoeg om nú onze eigen kleinzoon te zijn.

Maar intussen ben U mee “opgeschoven met ons”, om nu een kranige tachtiger te zijn. De Nederlandse taal is altijd uw passie geweest, die U ook buiten het klaslokaal bedreven hebt met zovele bijdragen, onder meer voor het plaatselijk Davidsfonds én als auteur van een drie – tal boeken: “Nederhasselt uit de lommerte” in 2012, “Godsvrede in de Eerste Wereldoorlog” in 2014, en “Nederhasselt overleeft ’14 – ’18” in 2017, mét een belangrijke bijdrage van onze klasgenoot Frans De Neve... tevens 5 jaar “de primus van de klas” in onze humaniora. Maar “de uitwerking én de bloei” van de “Bond van de Grote en Jonge Gezinnen”, beschouwde U als uw voornaamste verdienste.

En nu, beste klasgenoten: ONZE ERE-GENODIGDE ÉN WERELDBURGER dank zij de atletieksport, de heer ROGER MOENS. Dat uit een “Vlaams DORP”, het naburige Erembodegem, iemand zou opstaan die de Belgische én de internationale atletiekwereld met verstomming zou slaan door op 3 augustus 1955 te Oslo, het vooroorlogse wereldrecord op de 800 m van de Duitser HARBIG te verbeteren, dat was hét voorpagina nieuws in de kranten, op de radio, en op onze jonge “beeldbuis”, de televisie, pas in 1953 in bevoorrechte Vlaamse woonkamers.

Mijnheer Moens, kenners in de atletieksport beweren dat uw recordtijd van 1'45" 7/10, gelopen op een assen sintelbaan, zónder de huidige wetenschappelijke begeleiding van gespecialiseerde universiteiten en zonder het statuut van de hedendaagse topatleten: énkél met atletiek bezig zijn. Bij U: trainen ná uw dagtaak bij de politie! Wel, die kenners beweren dat U toén reeds, met voormelde ideale omstandigheden, in de buurt zou gekomen zijn van het huidige wereldrecord op de 800 m: 1' 40" 90/100 , dus ámper 4" 80/100 snéller in voorbije 64 jaar: fenomenaal wat U deed in 1955, mijnheer Moens!

Ons respéct en waardering zijn er alleen maar groter door. U reeg de internationale overwinningen op de 800 m aan elkaar, in uw topjaren tussen 1955 en 1960: van de ongeveer 60 internationale meetings heeft U er slechts een handvol verloren. Ik vernam bij U thuis, in een knusse zetel met een glas champagne: “Antoine, wanneer er niet tactisch gelopen werd, maar er vanaf de 1ste ronde “de pees op gelegd” werd, won ik altijd mijn wedstrijd. Jammer dat U uw carrière, als dertigjarige, te Rome in 1960, niet kon bekronen met een gouden medaille op de Olympische Spelen. De Nieuw – Zeelander Peter Snell was nét dat tikkeltje sneller, vlak voor de eindmeet... het werd dus zilver. De kop in “Het Nieuwsblad”, ’s anderendaags: “Snell, sneller dan Moens”... Ik was even teleurgesteld als U, toen ik tv keek bij “meester Frans Coppens”.

Na uw weergaloze atletiekcarière, op vraag van de BRT, free – lance journalist en verslaggever ter plaatse voor de atletieksport, bij maar liefst 6 Olympische Spelen tússen 1964, te Tokio: het jaar van Gaston Roelands en van de onlangs overleden zesdagenkampioen, Patrick Sercu, beiden een gouden medaille, én 1984 te Atlanta.

Als volwassen man: terúg op de schoolbank...de universitaire wel te verstaan, om te slagen in het examen dat U later toegang gaf tot een van de grootste promoties: COMMISSARIS-GENERAAL bij de GERECHTELIJKE POLITIE, dit tot aan uw pensioenleeftijd.

Atletiek, journalist, commissaris-generaal: een “drie-eenheid” in één leven... Niet de Goddelijke, wel te verstaan. In het jaar 2000 werd U uitgeroepen tot “sportmán van de eeuw” van de stad Aalst, omwille dat uw geboortedorp Erembodegem, sinds de fusie, ook tot “groot-Aalst” behoort. Op “Radio 1” vernamen de toehoorders dat U onlangs, op 24 mei 2019, De “ORDE VAN VERDIENSTE VAN HET BELGISCH OLYMPISCH EN INTERFEDERAAL COMITÉ” ontving te Brussel, uit handen van de voorzitter, de heer PIERRE-OLIVIER BECKERS, de opvolger van de heer JACQUES ROGGE. PROFICIAT!

Tot daar “de rode loper” voor onze eregast.

Ik wil afronden met een DANKWOORD:

- Tot onze OUD-ONDERWIJZERS en -LERAARS: voor de kansen die ze ons boden.
- Tot de SCHOOLDIRECTIES van het SINT-ALOYSIUSCOLLEGE en het bestuursorgaan “IKORN”, alsook tot de heer GERDI FONCK en de heer HUART.
- Tot MEESTER PAUL COPPENS, voor de prachtige, oude “collegefoto’s”.
- Tot mijn MEDEWERKERS aan deze receptie, die weldra volgt.
- Tot VIDEOSTAR, en de heer MARCEL DE COSTER, voor de beeldopnames én de groepsfoto, ook voor de PERS.
- Tot de BROUWERIJ SLAGHMUYLDER voor de attentie voor onze ere-genodigde en de klastitularis, 4de Moderne ’58 – ’59.
- Tot JULLIE ALLEN die er aan gehouden hebben, 60 jaar na datum nog eens samen te komen.

Toch blijven we even stilstaan bij hen die er niet meer kunnen bij zijn omdat ze ons voor goed verlaten hebben, veel te vroeg. We voelen vandaag mee met hun familieleden en vrienden.

Respectvol noem ik hun namen, in alfabetische volgorde: (namen).

Maak er nog een fijne dag van. Ik dank U.

***Antoine Callebaut,
Ninove – 16 juni 2019***